

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra ADAM HOMO ET DIGT (1839-1848)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, II. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, II. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 138. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm02-shoot-idm139964413984784/facsimile.pdf> (tilgået 24. september 2021)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, II. Bind

Hen over Plankerne han langsomt gik,
Mens gennem Natten opad mod det Høie,
Hvor intet Trøstens Lys han skue fik,
Han løfted i Fortvivlelse sit Øie.
Ja, udbrod han, ldet med sænket Blik
Ud over Broen han sig monne bøie:
Nu veed jeg det — mit Løb jeg har fuldendt!
Sin Afskedahilsen Livet har mig sendt.

Paa mig hun byggede — Ulykkelige!
Du bygged ei engang dit Haab paa Sand;
Du lagde Grunden paa det bløde Vand,
Hvis Piller sieblikkeligen vige.
O, hvilken Jammer dog paa Jorderige!
Langt over hvert Begreb og al Forstand.
Til al sin Nød er altfor lille Jorden,
Derfor saa stort og dybt er Havet vorden.

Dets Røst mig kalder — ud dets Favn er bredt;
Det alt har løftet op sit bløde Dække,
For, naar det sidste tunge Skridt er skøet,
Hen over mig det sagtelig at lægge.
Dybt i dets Skjød skal ingen Dag mig vække,
Hvis Morgenlys med Skræk jeg tidt har seet;
En Fredens Stjerne — det kan ikke feile —
Skal der i Mulmet for mit Blik sig spille.

Hvi tøver jeg? For Vaien hæves Bommen;
Til bort at flygte kun er stakket Frist.
Ind i mit Øie Døden seer saa vist:
Jeg føler det, min Time den er kommen!
Hør Stormens Hyl! Høit lyder deri Dømmen,
Og høiere slaaer Bølgen op end sidst;
Den vil sit Offer gribe — Bort fra Nøden!
Fremad er Fred, og bag mig kun er Døden!

Paa Broens Røkværk op i Fart han steg,
Og begge Hænder fast hans Øine dække,
At intet Glimt af Verden skal ham vække:
Da pludselig en Røst der bag ham skreg,
En Haand han føler i sin Arm at trække,
Og som idrømme han tilbage veg.
Paa Broen staaer han atter, hvor den Anden
Tilraaber ham: Hvad! Er De fra Forstanden?

Dybt følte Hjertet han i Barmen bæve,
 Da stivt den Fremmede her paa ham saae,
 Og hurtig nu en Udfugt fandt han paa.
 Men medens den ei Mandens Tvivl kan hæve,
 Vil Svar maaskee man paa det Spørgsmaal kræve:
 Om virkelig da druknet Helten laa,
 Hvis ei, til Lykke, Manden havde skreget? —
 Hvo veed det! Vist det er, han talte meget.

Han ilte hjemad, stedse fulgt af Manden,
 Som, hværgang han sit Hoved dreied om,
 Bestandig sig tilsyne lod, og som
 Først ved hans Port gik over i en anden.
 Var det min Genius, som paa Afgrundsranden
 Til Redning synlig mig imøde kom?
 Saa hvisked Adam, hvem nu Kulden lammer,
 Da ned han sank paa Sengen i sit Kammer.

Ei op fra Leiet stod han Dagen efter;
 Hans Liv var saaret inderst i sin Rod.
 En hidsig Feber som en Gift sig hefter
 Til hver en Draabe af hans unge Blod.
 Udtømte var hans Sjæls- og Legemskræfter,
 Og villieløs han bort sig føre lod
 Ad Undergangens Vei som af en Kæmpe,
 Hvis Raseri han møgted ei at dæmpe.

Det var ham, som hans Hoved blev til Steen,
 Saa midt i Løbet alle Safter nøle;
 Som droges Marven ud nu af hans Been;
 Som kunde Intet meer den Brand nu køle,
 Der i hans Aarer løb fra Green til Green.
 Bedøvet syntes han at kunne føle,
 Hvordan i Gjæring vidt, og som i Had,
 Alt løstes op i ham og skiltes ad.

Mens saa hans Legeme laa underkuet,
 Sød Sjælen dybt i Frygt, men dog i Ro,
 Tilbagetrukken inderst i sin Bo,
 Hvis Vold af Livets Fjende haardt blev truet.
 Udad mod Kampen spældende den skued,
 Og naar til Angreb Fjenden slog en Bro,
 Og i dens sidste Skjul den søge vilde,
 Trak den end meer sig sammen, angst og stille.